

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

'Η περιφέρει του στούς δρόμους του Βυζαντίου. 'Οπου ἐ ώρας Ἀνδρονίκος μεταβλεπται σε σκιάχτρο. Ο θάνατός του.

Είδαμε στο ποιηγόμενο φύλλο πότις ὁ Ἀνδρονίκος ἐπέστρεψε στὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ ἐπανάσταση ἔμαυτο τὸν ἀνατολινὸν τοῦ καὶ ποὺ ὅ λαός εἶχε ἀναγορεύει πειά ἀντοράποτα τὸν Ἰσάκιον 'Ἀγγελο.

Τὸ πλήθος ἐτομαζόταν τῷρα νὰ ἐπιτεθῇ ἔναντιον τῶν ἀνατόλων. Πάντοτε μαραζάεσσ, πάντοτε ἀκταβλητος, ὁ Ἀνδρονίκος ἐπεζησεις ν' ἀντιστῆται καὶ διέταξε τὴ φρονιμὴ νὰ χτενίσῃ τὸ λαό. Μά σούτη ν' εἰσι, οὔτε τὰ ωράια λάρνα, μὲ τὰ δόνια θέλησε πατότε νὰ καθηγησθῇ τα ἀπειλητικὰ πλήθη, δέσμευσάσις αὐτὴ τὴ φρονιμὴν. Ὅποτε τὸν ἀντοράποτον ἀνατολινὸν ἀχιζοναν νὰ παραβιάσσονται ἡ μία μετά τὴν ἄλλη. Λέν εἴηνε πειά στὸν ἀντοράποτο παρὰ νὰ σωθῇ διὰ τῆς τυγχᾶς.

'Ἐγγαλε λοιπὸν γρηγορα—γρηγορα τὴν ἀντοράποτον τὸν στολὴν ἐγγύει τὰ ἐργάτα τοι σακάλα, ἐγγύει καὶ ἀδόνιν ἀλόμα τὸ σταυρὸν ποὺ ἐπὶ σιφών ἐτὸν φοροῦσε στὸ λαμπά τον ὃ τὸ γέγενον τῆς δεῖας προστασίας, καὶ φέρει φοίνιξ Ἀστάτον καὶ ἔνα μιτρόν σπουράδα, ἀτ' ἀδόνιν ποὺ φοροῦσαν ὡς βασιλαῖον.

'Ἐπειτα, ἐνώ ὃ λαός εἰσεβαίλε μέσ' στὰ ἀνάτολορα καὶ ἀρχεῖ τὴ λεπταία, ἀδόνις μὲ τὴ γνωτά τον καὶ τὴν εἰδονημένην τον, ἐφιγει τοντρά καὶ ἐγένετο σ' ενα μισρό λιμανάκι, στὴν ἀνατολικὴν ἀπῆτη τοῦ Βοσπόρου.

'Ἐπειτα, ἐξαπολογίθωντας καὶ μέσ' στὴν ἀπόγονον τον νὰ διατηρή ὅλη τὴν ἐπιβολὴ τον καὶ τὴν ἐπεργάσειν τον, ἐπέντε καὶ τὸν παρεξόρουν ἔνα πλοϊο, τοῦ ὀποῖον ἐπειδήν θη, σποτεύνοντας νὰ καταφύγῃ στὴ Ρωσία.

Μά καδος τὸ πλοϊο ἀνοίγεται, δηματὴ τὸ φαλασσοταραζή ξέσπασε στην Μαΐων Θάλασσα καὶ τὸ ἐργάζει πλοϊο στὶς Θρακικὲς ἀπέτες, απορθοῖς ἐπάνω στὰ ἀποστάτα ποὺ είχαν βγει πρὸς καταδίωξιν τοῦ Ἀνδρονίκου.

Τότε οἱ διώστα τον ὑπερει τὸ πλοϊο ἀπὸ μια μισρή πλάτη, τὸν σινέλιαν καὶ τὸν ἀλονσόδεσσαν. Μά καὶ τότε ἀλόμα —δοπος γράψει ὁ χρονιγράφος Νικήτας· ὁ Ἀνδρονίκος διετήσησε ὅλη τὴν πονηρία τοι καὶ ἐπάξιε περιφέρει τὸν τελετανό φύλο τοι, σὰν ἀπαραμιλῆτος ἥθοστον ποὺ δην. 'Αλογος νὰ πλάι μὲ θοηνὴ μὲ πάθος, ἐπενθυμήσοντας στοὺς δεσμοφύλακας τον τὴν εἰγενῆ τον καταπογῆ, τὶς μεγάλες ἵτημενες ποὺ εἶχε προσφέρει στὴν ἀντοράποτια καὶ ἐκπονήσαντας τὴν εἰνόνη τον. 'Επισης καὶ ὃ διὸ γνωνάκες ποὺ τὸν συνέδεναν μὲνηναν καὶ ἀτές στὸν ἴδιο τόνο.

Μά ὥλα μάτα πήγαν τὸν κάλον. Γιὰ πρωτη φορά στὴ ζωὴ τον ίσωση, ἡ εὐγέλιοτα τοῦ Ἀνδρονίκου δὲν τὸν ἐξυπέρετησε. Οἱ δεσμοφύλακες τοι, ἀσύρμαντοι στὶς ἵστορες τοι, τὸν μετέφεσαν στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ἔμελλε νὰ πεθάνη...

Μὲ τὴν τραγουδη τὸν φοιζή, ὁ θάνατος τοῦ Ἀνδρονίκου ἀπέστησε τὴς ζωῆς τοι. Πρέστη νὰ διαβάσῃ κανεὶς στὴν ἰστορίαν τοῦ χρονιγράφου Νικήτα τὴν ἀρήγηση τῆς τελεταίας αὐτῆς πράξεως τοῦ δράματος, ἡ ὅποια ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὸ πλοϊο τοῦ προσφέρει καὶ συγκινητικὰ κεφάλαια τῆς ἱστορίας τοῦ Βυζαντίου, γιὰ νὰ τὴν αἰσθανθῆ σε ὅλη τῆς τῆς

φοίξη. Στὴν ἀρχὴν ὁδηγήσαν τὸν ἔπιπτον αἰτοκράτορο μπρὸς στὸν εὐνυχὸν ἀντίταλο τοῦ Ἰσάκιο 'Ἄγγελο καὶ, ἐπει μπρὸς στὸ νέον αἰτοκράτορα, ἐπὶ πολλὲς διῆς τὸν ἀγριαν στὴ διάτεσι τοῦ μανιουένον οὕτου...

Τοῦ ἐγγαλαν τὰ δόντια, τοῦ ἐφορίζωσαν τὴ γενειάδα καὶ τὰ μαλλιά τοῦ ἔφτιαν, τὸν ἐγγαλαν καὶ τὸν ὑπερβαλλαν στοὺς χειρότερονς ἐξεντελισμον. Η γιναῖς προσάντων τὸν γειτονούν μὲ τὶς γροθεῖς τους καὶ τὸν ἐγδεραν μὲ τὰ νύχια τους, γιὰ νὰ τὸν ἐπονήσηται μὲ τὴν ὀπώνα εἶχε φερεῖ ἄλλοτε τὸν συγγενεῖς τους.

"Ἐπειτα ἀπὸ τὰ βασανιστήρια αἰτια, τοῦ ἐφορίζαν τὸ δεξὶ χέρι καὶ τὸν ἐφορίζαν σὲ μιὰ σοτεινὴ φιλαρκή, ὅπου τὸν ἄγριαν ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες γροζί νὰ τοῦ διώσουν οὔτε ἔνα κουμάπι φυσι, οὔτε μιὰ σταγόνα νερό....

Μά ὥλα μάτα δὲν ήσαν, παρὰ ἡ ἀγριὴ τῶν μαρτυρίων του.

"Ἐπειτα ἀπὸ τὸ μερικὲς ἡμέρες, ὅπου τὸν ἐγγαλαν ἀπὸ τὴ φραστὴν τον, καὶ, ἀφοῦ τὸν ἐπέγλωσσαν μ' ἔνα πυρωμένο σίδεο ἀπὸ τὸ ἔνα μάτι, τὸ ἐβαλλεν ἐπάνω σὲ μιὰ φωσαλέα καμπάλα καὶ, ζεσονώσατο, ντυμένον μὲ μιὰ κορυφελαμένη μανδάν, τὸν περιέφεραν στοὺς δρόμους τοῦ Βυζαντίου.

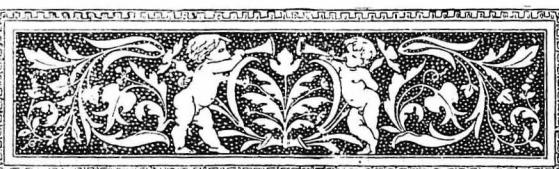
"Ήταν πειὰ σπαστὸ σιαγάχρο, ποὺ δύα πυραλούσε κύματα δρασώνταν —ὅπου γράφει ὁ χρονιγράφος — στὰ μάτια ὥλων ἐκείνων ποὺ δύα τὸν ὕπελεπαν. Μά τὸ θέαμα τον δὲν συγχίνεις καθάποτο τὸ βροφεό δύλο τῆς Κονσταντινούπολεως. 'Ολη ἡ κτηνιάδα καὶ ἡ ἀνανδρία τοῦ πλήθους ἐτείνονται στὴ σημεριφόρο τον ἀπένωστι τοῦ Ἀνδρονίκου. "Αλλοι τὸν χτυποῦσαν μὲ τὰ γαβδαί τους στὸ κεφάλι, ἄλλοι τοῦ ἐβαλάν πιέσου στὰ γουνθινά, ἄλλοι τοῦ πετούσαν ἀνθιώσαντα περιτομάτα στὰ μοστρά, ἄλλοι ἐδημίζαν μὲ τὰ αἰχορτεῖα λόγια τη μητέρα του καὶ τὴ σύζυγο τον, ἄλλοι τὸν τρυπούσαν μὲ λύγης στὰ πλευρά καὶ ἄλλοι τοῦ πετούσαν πέτρης. Μά γνωτα, τῆς ἐσάρτης ὑπόστημης, πήρε ἔνα κοινᾶ, τῆς ἐσάρτης στεντιστὸν νερό καὶ τὸν ἀδειώσαν στὸ πόδιον.

Τέλος, ἵπτο τὰ οὐλιάσματα τοῦ λαοῦ, ἡ ἀπεργιαστὴ αὐτὴ στονταίσεται στὸν Ἰστόδομον. 'Εκεὶ κατέσασταν τοι καὶ τὸν ἐδεσαν ἀπὸ τὰ πόδια, μὲ τὸ κεφάλι ποὺ τὰ κάτω, ἀπὸ τὸ νήρον ἐνός στύλου.

'Ο Ἀνδρονίκος στοιχιζόταν ὑπέρεσος ὥλα μάτα δὲν τὸν ἐφερεῖ μαρτιών, χωρὶς οὔτε ἔνα στεναγμός νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τον. Κάθε τόσο μόνο μερικά λόγια ἐφεναγούν ἀπὸ τὰ κελύη του: «Κνίσε—ξείγε— εὐστίλεχίσουν μὲ »· ἡ ἀπενθυμόνευση πρώς τὸν ὄχλο, τὸν φοτόδεσος: « Εἰσιτε ξεπάτε ἐπάνω σ' ἔνα συντριπτόν καλάν »·

Μά κανεῖς ἀπὸ τὸ μανιουένον πλήθος δὲν τὸν ἀκογε. Τὸν είχαν γρίσει, ζεσούσαντας τὰ ωντά του, καὶ διασκέδαζαν τῷρα, ἐπιβάλλοντάς του τὰ πλοβελιά μαρτύρια.

"Ἐνας ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ, ἀρραβεῖσ σὲ μάτι στιγμὴν ἔνα σπάθι καὶ τοι τὸν ἔχωσε στὸ στόμα, προσπλέωντας νὰ τὸ κόσον ὃς τὰ σπλάγχνα. Πολλοὶ Λατῖνοι, γιὰ νὰ τὸν ἐδικιθροῦν γιὰ τὶς σφαγές, ποὺ εἶχε οργανώσει ἔναντιον τῶν συμπατριωτῶν τους, τὸν κτυπα-

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΑΓΑΠΗ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΛΙ

Κατά τὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμο μιὰ Γαλλίδα χωρισή, τῆς ὁποίας ὁ σύνγονος ἐκλέπει ἑπειρυσμένος ὑπὸ τὸ δέλτα καὶ ἀνεχώρησε πρὶν προστίθηναι νὰ τὸν ἰδῃ γιατὶ ἔπειται κάποιον ἀποφάσισε νὰ τὸν συναντήσῃ μὲ καθεῖ μέσον. Μόλις λοιπὸν ἔμαθε ὅτι βρισκόταν στὴν κοντινὴ πόλη, ἔπειτες γοητεύοντα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἄλλα ὄταν ἔγραψε ἐκεῖ, τὴν ἐπιληπτοφόροντας ὅτι τὸ τιμῆμα στὸ ὄποιον ανήκει ὁ σύνγονος τῆς εἶλε διατάχθει νὰ αναζωρηθῇ γιὰ τὸ μέτωπο καὶ εἰλεῖ φρέγει πρὸς ἀπὸ μᾶς ὥρα.

Τότε ἡ ἀπαταπόνητη γυναίκα, ἡ ὅποια ἐννύοντος γὰρ ἰδὴ ὀπωδῆποτε τὸν ἀναχωρῶντα σύνγονο τῆς, μήπεκ σ' ἓνα ἀμάξι τὴν πῆρε τὸν Ἰδιὸ δρόμον ποὺ εἶχε ἀπολογήσει προηγμένος καὶ τὸ ὄπωμα στὸ ὄποιον ἀνήρ τὸ σύνγονο τῆς. "Υστέρα ἀπὸ ἀρχετὸν δρόμῳ πατώθησε τέλος νὰ φτάσῃ τοὺς στρατιῶτες καὶ μάλιστα νὰ τὸν προστεράσῃ. Πήδησε τότε γοητεύοντα κάτω απὸ τὸ ἀμάξι τῆς, στάθηκε στὴν μέση τοῦ δρόμου καὶ ἀπλωνόντας τὸ χέρια τῆς φωνάζει στοὺς φαντάρους ποὺ προχρόδωσαν :

— Σταθῆτε !

Ἐγείνοις προσπάθησαν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώθισαν, γιατὶ τοὺς ἐδήλωσε πῶς ἔπειτε νὰ τὴν ποδοστάθησον γιὰ νὰ περάσουν.

Ἐπειδὴ τέλους ἔφτασε ἔφιπτος ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός, ξητῶντας νὰ μάθῃ τὶ συμβαίνει. Ή γυναίκα ἔπιασε τότε τὸ καλινάρι τοῦ ἀλόγου του καὶ τοῦ ἔπειτε κλάνοντας :

— Κίνησις ἀξιωματικέ, ξεκίνησες ἐπίτηδες ἀπ' τὸ χωριό μου γιὰ νὰ φύγουν τὸν ἄντον μου ποὺ πάιε στὸν πάλαι, γιατὶ διοσις νὰ μήν τὸν ξαναῦν. Βρίσκεται τοῦρα μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸν πας καὶ φεγγεῖ, χωρὶς να τοῦ ἔχω δύσει τὸ τελευταῖο φύλι τὸ ἀπογειωτισμοῦ.

Ο ἀξιωματικός τὴν ἔρνηταις γιὰ μιὰ σπουδὴ μὲ καλούσσην καὶ διέταξε μὲ ἡχηροὶ φωνῆι :

— Άλτ ! Κάνετε ἀπάντασι τὸν ἔνδον τετράδον ! Καὶ βοήθηστε αὐτὴ τὴν γυναίκα νὰ βηὴ τὸν ἄντρα της. Ή γγαίνε τῷρα, κινά μου, καὶ κιντάζει νὰ μήν χαρένει ἀπὸ τὸ λίγο διάτημα ποὺ σοῦ παραγωρῶ...

Κι' ἔτσι ἡ αἱσθηματικὴ Γαλλίδα, γάρ, στὴν ἔπιανη τῆς, πατώθησε νὰ ἀποχαρήσῃ μὲ τὸ στεφενό φύλι τὸ συζυγὸ της...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ

Ρώτησαν κάποτε μιὰ Γερμανίδα τὶ πρωτικός νάνι, ἀνδράς ἡ γυναίκα.

— Γυναίκα, ἀπάντησε.

— Γιατί ;

— Γιατὶ ἔτσι, εἴτε, δὲν θάμων καταδικασμένη νὰ παντρευτῶ... μὲ μιὰ γυναίκα ...

σαν μὲ σπαθι καὶ μὲ λόγγες καὶ συναγωνιζόντουσαν ποὺς θά τοῦ καταρέρῃ τὸ καλύτερο γχτάτημα.

Τέλος ὁ Ἀνδρόνικος πέθανε.

Μά νανί τοῦ λαοῦ δὲν εἶχε κορεστεῖ ἀκόμα.

Ἀροῦρ ἀπρωτημάσαν φρικωδὸς τὸ πτῶμα του, ξέσπασαν κατόπιν στὶς εἰδόνες του καὶ στὸντος φύλων του.

Ἐπειδὴ τοὺς πολλές ήμερες τὸ πτῶμα του ἔμεινε ἀταροῦ στὸν Ἰππόδρομο, ὡς δύον τέλος μεριζούντο καλοὶ χριστιανοὶ τὸ πῆραν χωράφι καὶ τὸ ἔθναφα...

* * *

Ἐτσι πέθανε, κατὰ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ ἔτους 1185, σὲ ἡμέρᾳ ἔξινταπέντε ἔτον, ὁ ἀντοχατόπατος Ἀνδρόνικος, ἀφοῦ ἐγένεσε ὅλο τὸ διοδέκατο αἰώνα μὲ τὸ θύρων τὸν περιττεῖτον του, μὲ τὴ λάμψη τοῦ ἐγκλημάτου του καὶ μὲ τὰ σκανάδα τῶν ἀπόλωλων του.

Ἡ ζωὴ του, ποὺ φαίνεται φανταστικὴ σὺν μιθιστόρημα, εἶναι λίωσις ἡ ποὺ περιττεῖτος ἀπὸ τὸν πόλεμον τοῦ Βυζαντίου. Μὲ τοὺς πολέμους του, μὲ τὴν ἀνδρεία του, μὲ τὶς ἀποδάσεις του, μὲ τὶς ἔρωτας του, μὲ τὶς εὐημένεις καὶ τὶς δινομένεις τῆς τύχης, ὁ καταπληκτικὸς ἀπότομος τυχοδιώκτης ποιγαρῆς-πραγματικὸς τύπος «εἰνεργανθόποιος» - γηροτεῖνεις ἀκόμη τοὺς μεταγενεστέρους, δύοτες ἐγνωτεῖνες καὶ τοὺς συγχρημάτους του. Μέση στὴν ζωὴ του μεγαλούσινος καὶ διεφθαρμένους απότομος ποιγαρῆς, ὁ δύοτες δὲ μπορεῖς νὰ σωθῇ τὸ Βυζαντίον, ἔτετάχνεις τὴν πτῶμα του, βρίσκεται συγκεντρωμένη ὅλη ἡ ἐποχὴ του, η τόσο ἀνάμεικτη ἀπὸ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, μιὰ ἐποχὴ σκληρῆς, φυσικῆς, μιὰ ίσανη νὰ πρωγιατοποιήσῃ καὶ θυμάτων...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐννα ἀνέκδοτο τοῦ Τερτσέτη. Ὁ πολεμιστὴς καὶ ἡ Ἀγία Μεταλληφῆς. Ὁ Καπετάν Πλευρῆς στὸ Θέρισσο. Πλευρῆς καὶ Βενιζέλος. Οι τίτλοι τοῦ Κωλέττη. Γράφε... «Ελλάνι!». Ὁ Ρεδοκανάκης γιὰ την ἡλικία τῶν γυναικιών. Ὁ Βεσλέποτσουλος καὶ οἱ μέθυσοι.

Ο Γερώγρ. Τερτσέτης ἀναφέρει τὸ ἔξις ἀνέκδοτο :

Ἐννα γενναῖος Μοραΐτης πολεμιστής, ποὺ ἦναν γνωστὸς γιὰ τὰ πολεμικὰ τοῦ καποδιστράτου, πήγε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μάχη την, σ' ἔναν πνευματικὸν γιὰ νὰ μεταλάθῃ.

Ο πνευματικὸς ἀπόλογος του τοῦρε τὴν ἐξομολόγηση του, τοῦ εἰτὲ :

— Δέν μετροῦ, πατέ, μου, νὰ σου δύσω ἀδειὰ να συνιωνήσης, γιατὶ έχεις σποτώσαι ἀνθρώπους.

Πιεριανένος ὁ πολεμιστής σπρώθησε καὶ πήγε στὸν Λαζαρέπιστο πο Μεθώπης καὶ τοῦ παλαινώντος. Σὰν τὸν ἔσωσεν ὁ Λαζαρέπιστος :

— Εἰα τὴν Κυριακὴν στὴ λειτουργία.

Ο πολεμιστής ἐπήγειρε πρόσημα καὶ κατὰ τὴν δράμα της Ἀγίας Κοινωνίας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βηγῆς στη μεγάλη πύλη τοῦ ιεροῦ μὲ τὸ διοργανότηρο στὰ κέρημα, τὸν ἔχαλεσε καὶ τοῦ εἰτὲ :

— Εἰα, πατέ μου, πατέ τὸ διοργανότηρο καὶ κοινωνίαν μόνον σου... Τὸ κέρημα σου εἶνε πάλι ἀπὸ τὰ διάρια μου, γιὰ νὰ σὲ συνιωνήσουν. Εμεῖς γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος κούπη την δράμαντος πολεμούμε μὲ δεήσεις. Σὲ μὲν ὁμοίως ἀπωτοπεῖται τὸν πανδίνοντας καὶ σημειώσης...

Και τὸν ἐκοινώνησε.

* * *

Στὸ χωριό Γαράζον, τοῦ Μιλοτάπαιου τῆς Κρήτης, ζει ἀσώματης γιὲ γνῶντας Κρητίδος ὀπιλαγής, ὁ Καπετάν Πλοιαρῆς.

Οταν ὁ Βενιζέλος ἔσπει τὸ κάπηλα τοῦ Θεοφίστου ὁ Πλοιαρῆς σπρώθησε εἰς τὰ πήρη στὸ Θέρισσο. Εξει διώκησε, παύον νὰ διώχνῃ ἀπὸ τὸ διάμερο τὸν θανατοστόπιον δύσους θεωρούσε ἀνεύλογον γιὰ τὸν ἀγώνα, καὶ μαζὲ μ' αὐτοῖς σὲ τὸν παλαινώντος τοῦ Καπετάν Πλοιαρῆς.

— Ετσι εἶχε διώκεις ἀρετούν, ὃς ποὺ μὲν ἤμερα τὸ οὖτος καὶ τοῦ ἔπειτα, εἶχε διώκεις, μὲν πολλούς τοῦ πατέρωντος,

— Καπετάν Πλοιαρῆς, τοῦ λέει ειπεῖν, ἀγάπη τοῦ πατέρωντος, οὐ ποτέ τὸ διώκεις, μὲν πολλούς τοῦ πατέρωντος.

— Αζούσε νὰ σου πᾶ, ἀρχαγγελε, ἀπάντησες ὁ πατέρωντος πολεμούς. «Οι ποτὲ διώκεις τὸν πατέρωντος ποτέ ποδιούχαναν καὶ δὴ μᾶς δημιουργούσαν στὸ τέλος πάπια φασαίες. Επειδὴ λούτον νὰ φύγουν.

Και ὁ Βενιζέλος βοήθεια ποστά τὰ λόγια τοῦ Καπετάν Πλοιαρῆς καὶ τὸν ἀφησεις ἔλευθερο νὰ κάνει τὴ δουλειά του.

* * *

Οταν ὁ Ιωάννης Κωλέττης πήγε νὰ πρεσβευτής της Ελλάδος στὸ Παρίσιο, αντικαταστήσας τὸν προγέκτηνα Καρατζά, μιὰ μέρα ποὺ βρίσκονται σὲ κάπιον ἀμυντικό πασάλον, τὸν ωτῆτης τε να είναι ἀπ' τοὺς κατερμένους, ποτὲς δημοσίεις ἀπό την προστάτη του.

— Πηγρεύσαντος πρόσθιας τοῦ βασιλικούς τῶν Ελλήνων, ἀπάντησε μὲ τὸν Κωλέττην.

— Ναι, ἀλλὰ πῶς ἐπογκάρεται ἡ Ἐξοχότης σας;

— Ιωάννης Κωλέττης.

— Και ἡ πτίλη σας; Εἰσθη πρόγκηρη, κόμης, μαρχαγγίως;

— Ιωάννης Κωλέττης, δὲν σας φτάνει;

— Μόνον...;

— Μόνον. Και ἡ δὲν σου φτάνει αὐτό, πρόσθεσε καὶ τὸν πέτρο

«Ἐτ ἡ λη νω...»

* * *

Ο μαραύτης Πλάτων Ροδοκανάκης, ὁ λεπτὸς σηργαράρης ποὺ κάθηκε τόσο πρώιμο, λόγω γενετικούς κατοτε, σὲ κίνηλο κηρουνό, στὸ Καστρί της Κρητος, ἀν ιδινημοθεα καλῶς, περὶ τὴν ἔξης ἀπάντησε :

— Τὰ τρίαντα χρόνια εἶνε μιὰ ἡλικία ουα πολὺ θελπτική καὶ γι' αὐτὸν πολλές κηρείες ἀποφάσισαν νὰ μείνουν γιὰ πάντα στὰ... τρίαντα...

* * *

Μιὰ φοράς ἔξι ἀπὸ τὸ Ταχιδούμενό του Ἀθηναϊδον πολεμούσαν σὲ τὸ Βεσλέποτσουλος γιὰ τὴν Κρητικήν των ἀνθρώπων, γιὰ τὰ ίδια την μέθη.

— Η μέθη εἶνε τὸ θελεύτηρο ἀμεζούμια, ἐφώναζε. Μόνον ποτὶ πηγαίνουν οι μέθυσοι. Αδελφοί μου;

— Στις... ταβέρνες, δάσκαλε... ἀπάντησε ἀξαφναντής ένας Βεσλέποτσουλος στὰ γέλια.